

Chemat la libertate

Libertate! Cu ce sentimente întâmpină acest cuvânt prizonierul eliberat, sclavul eliberat! Eliberat de lanțurile apăsătoare și poate de servitutea chinuitoare, eliberat din închisoarea umilitoare, el poate acum să respire din plin aerul libertății, să se miște cum și unde dorește. El este un om *liber*!

Și Cuvântul lui Dumnezeu vorbește adesea despre libertate, dar într-un sens diferit. Domnul Isus le-a spus odată iudeilor: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8.36), iar apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Galatia: „Hristos ne-a pus în libertate” (Galateni 5.1). În ambele pasaje nu este vorba despre o libertate exterioară, fizică, ci despre o eliberare interioară, spirituală, despre libertatea sufletului. Hristos ne-a eliberat pentru această libertate. Astăzi putem repeta cu bucurie cuvintele apostolului. Odată legați în lanțurile de fier ale păcatului, legați fără speranță de pasiuni și poftă, sclavi ai lui satan condamnați la moarte, copii ai mâniei – astăzi suntem mântuiți de Domnul, eliberați de stăpânirea păcatului, capabili să „umblăm în noua viață”, copii iubiți, care „pot sluji plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă” (Evrei 12.28). Astfel, eliberați în toate privințele, eliberați chiar și de jugul Legii, sfânta normă a lui Dumnezeu pentru omul în carne (nu pentru credincios), suntem chemați să rămânem tari și să nu ne lăsăm din nou constrânși într-un jug de robie.

Dar, întrebăm pe bună dreptate, cum s-a produs această minune a eliberării? „*Hristos ne-a eliberat!*” Să observăm că nu se spune: Hristos *vrea* să ne elibereze sau *poate* să ne elibereze, ci: Hristos *ne-a eliberat*. Și dacă continuăm să întrebăm: *Cum* s-a întâmplat aceasta? Răspunsul este: Prin moartea și învierea Lui, și nu doar parțial sau temporar, ci complet, o dată pentru totdeauna, *pentru eternitate! Totul* este prin El, Domnul nostru preamărit, care a luat locul nostru în judecată și a pus capăt pe cruce întregii stări mizerabile în care ne aflam din fire. El „a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare” (1 Corinteni 1.30). Și toate acestea ne-au fost date pe baza harului necondiționat, „prin *Duh*, din *credință*” (Galateni 5.5). „Prin *har* sunteți mântuiți” (Efeseni 2.5).

Ce lucrare minunată este lucrarea Domnului nostru Isus Hristos! Credincioșii din Galatia au vrut să *adauge* ceva la această lucrare, ca și cum ea nu ar fi fost completă și suficientă. Ascultând cuvintele convingătoare ale învățătorilor de orientare iudaică, ei au considerat necesar să se taie împrejur și să țină „zilele” iudaice. Dar cine face aceasta, cine adaugă *ceva* la lucrarea lui Hristos ca fiind necesar sau măcar util pentru mântuire, cine, cu alte cuvinte, *vrea* să-L mulțumească pe Dumnezeu și să atingă scopul prin propriile fapte, oricât de bine intenționate ar fi acestea, este în mod fundamental despărțit de Hristos, a căzut din har (Galateni 5.4). Pentru că cine se pune în *vreun fel* sub Lege, fie că predică circumcizia, respectă zile, timpuri și ani, fie că declară necesară îndeplinirea oricăror alte obligații pentru a fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, renunță la temelia harului și este dator de a respecta întreaga Lege. Dar, prin aceasta el se aduce nereversibil sub blestem și condamnare. Cine se mai așteaptă la ceva de la propriul eu, cine îi atribuie vreo activitate, arată astfel că nu a înțeles încă semnificația morții lui Hristos. El se comportă „ca și cum ar mai trăi în lume” (Coloseni 2.20), și totuși, prin botez, a mărturisit că a murit împreună cu Hristos și a devenit o creație *nouă* în El.

Ce contradicție! Nu, cel care a crezut cu adevărat în Hristos nu se mai află în vechea sa poziție înaintea lui Dumnezeu, ci a devenit „un om în Hristos”, Cel înviat. „Iar cei ai lui Hristos *au răstignit* carnea împreună cu patimile și cu poftele ei” (Galateni 5.24). Unii vor spune, când aud astfel de cuvinte: Cât de mare și de minunat este aceasta! Dar apoi vor adăuga cu un suspin: Dacă aș putea spune asta despre mine! Și totuși, acest adevăr nu se află la sfârșitul drumului

unui credincios, nu este ceva pe care el, crescând și maturizându-se treptat, îl va atinge poate după mulți ani, poate niciodată, ci este o *realitate* cu care *începe* drumul său ca și creștin. El a mărturisit deja acest lucru prin botez! Prin botezul său în moartea lui Hristos, el a arătat că a devenit una cu Domnul său mort, îngropat și înviat, că este *al lui Hristos* și că acum stă înaintea lui Dumnezeu în El – ca un om înviat din morți, un „viu dintre morți”, pentru a nu mai sluji păcatului și a nu mai aduce roade morții, ci ca om eliberat de păcat *să trăiască pentru Dumnezeu* și prin puterea Duhului să aducă roade spre gloria Lui (Romani 6.3,4).

Ceea ce am spus, aș dori să repet încă o dată, nu este o învățătură pe care un credincios o poate înțelege abia după ani de zile, pentru a cărei înțelegere este necesară maturitatea unui „tată în Hristos”, nu, ea face parte din principiile de bază ale creștinismului. Tocmai ea este dezvoltată în epistolele către Romani și Galateni, care, după cum știm, ne fac cunoscute adevărurile fundamentale ale Evangheliei lui Dumnezeu. Un credincios tânăr poate fi profund tulburat de descoperirea că, după convertirea sa, păcatul este încă în el la fel ca înainte și poate fi îngrozit de faptul că în carnea sa nu locuiește nimic bun. Convins și dorind ca întreaga sa viață să aparțină de acum înainte lui Hristos, el poate fi profund întristat de faptul că, cu regret, Îl slujește încă atât de puțin, ajungând chiar să se îndoiască de autenticitatea convertirii sale. Dar toate acestea dovedesc doar că el nu a învățat încă ceea ce ar fi trebuit să învețe de mult, că, așa cum s-a spus, el nu a înțeles încă nici măcar semnificația botezului său; pentru că altfel ar ști ce înseamnă *să ai un Mântuitor care a murit și a înviat ca garant și reprezentant al său*. Ocupat în permanență cu îmbunătățirea vechiului om, în speranța înșelătoare că va putea în cele din urmă să alunge din interiorul său gândurile, înclinațiile și poftele rele, care îl chinuie atât de mult, el trebuie să învețe pe calea experienței dureroase ce înseamnă exclamația: „nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” Dar când ajunge la capătul puterilor sale, după toate luptele și eforturile sale, el poate să afle că Dumnezeu a realizat deja această eliberare prin Isus Hristos – să luăm aminte la cuvintele: „*Mulțumesc* lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” — că el *este*, așadar, un eliberat al Domnului, care acum, cu mintea sa reînnoită, poate sluji legea lui Dumnezeu, rămânând în Hristos și lăsându-se purtat și călăuzit de harul Său (Romani 7.24,25). Cu cât un creștin credincios rămâne mai profund în Hristos, cu cât Îl privește mai îndeaproape și mai neclintit, cu atât va putea experimenta mai mult că „legea Duhului de viață în Hristos Isus l-a eliberat de legea păcatului și a morții” (Romani 8.2) și că acum poate umbla în fericita libertate a unui copil al lui Dumnezeu, a unui om mântuit și eliberat de robia păcatului.

Ajungem astfel la partea subiectului nostru, despre care vorbește apostolul în versetul 13 din Galateni 5. Dacă în versetul 1 a vorbit despre *poziția* prețioasă în care suntem aduși prin Hristos și în El, și pe care nu trebuie să o lăsăm să ne fie răpită de nici o „înduplecare” seducătoare (Galateni 5.7,8), acum el le strigă credincioșilor din Galatia: „Fraților, voi ați fost *chemați la libertate*; numai nu folosiți libertatea ca prilej pentru carne, ci slujiți unii altora prin dragoste”.

Cu alte cuvinte: ajungem acum la latura *practică* a lucrurilor. Dar cât de rea și de sucită este inima omului! Dacă Dumnezeu vrea să-i *dăruiască* omului dreptatea din har, omul vrea să o *obțină* prin propria putere, vrea să pună dreptatea sa în locul dreptății lui Dumnezeu sau măcar *alături* de ea. Rezultatul unei astfel de acțiuni este o amară dezamăgire și confuzie, ba chiar o separare completă de Hristos ar fi sfârșitul, dacă Dumnezeu nu ar interveni în harul Său. Și mai departe: când Dumnezeu cheamă credincioșii la *libertate*, aceștia vor să o „folosească ca prilej pentru carne”, să o folosească pentru a da frâu liber cărnii, ba chiar, după cum spune Petru, să o facă „învelitoare a răutății” (1 Petru 2.16). Ce este omul!

„Ați fost chemați la libertate, fraților.” În ce constă această libertate? În a putea face și a nu face ceea ce ne place? Aceasta nu ar fi libertate, ci desfrânare. „Atunci ce”, întreabă apostolul în Romani 6.15, „*să păcătuim*, pentru că nu suntem sub lege, ci sub har?” **Nicidecum!** Da, Dumnezeu să ne ferească, în harul Său, de o astfel de concluzie îngrozitoare! La fel și de una

similară: „Să rămânem în păcat, ca să prisosească harul?” Ambele întrebări ne arată de ce este capabilă sărmana inimă omenească. Nu, libertatea credinciosului constă în *a nu mai fi nevoit* să facă ceea ce place cărnii, ceea ce satan, păcatul și lumea vor să-l îndrume să facă, ci în *a putea* face ceea ce caracterizează omul nou, ceea ce este al lui Hristos și prin care Dumnezeu este glorificat. Ea constă în a înlocui „faptele cărnii” îngrozitoare, enumerate de apostol în versetele 19-21 din Galateni 5, cu „roada Duhului” plăcută, lucruri împotriva cărora nu există nicio lege, deoarece depășesc cu mult ceea ce cere legea (Galateni 5.22,23).

La această libertate suntem *chemați*. Ce chemare! Cu adevărat, ea nu duce la nepăsare și frivolitate, ci la dreptate practică și sfințenie într-o umblare zilnică și sinceră cu Dumnezeu. Acolo unde această chemare este cu adevărat înțeleasă, acolo credința este activă, care, așa cum spune apostolul în Galateni 5.6, „lucrează prin dragoste” – credința care menține sufletul în legătură constantă cu sursa, cu Hristos, și astfel transformă întregul om după chipul Său. O, cât de puțin a fost eficientă această credință printre credincioșii din Galatia, cât de puțin au înțeles ei chemarea lor! În loc de dragoste, pace și bucurie, roadele Duhului, au apărut printre ei faptele cărnii: certuri, gelozie, mânie, dispute, dezbinări etc. S-au mușcat și s-au mâncat unii pe alții și ar fi trebuit să aibă grijă să nu se consume reciproc pe această cale. Nu era Hristos cel care Se vedea și Se manifesta în ei, ci vechea natură, omul vechi, era la putere, și toate acestea, în ciuda faptului că vorbeau atât de mult despre împlinirea poruncilor Legii. Ah! Legea este o forță ucigătoare, distrugătoare, nu pentru că ea însăși este rea, ci pentru că *natura* noastră este atât de rea, încât porunca sfântă, dreaptă și bună nu servește decât la a face păcatul să învie. Legea este *puterea păcatului* (1 Corinteni 15.56).

Legea poruncește omului în carne să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de toate, să-și iubească aproapele ca pe sine însuși etc., dar nu-i dă puterea să facă aceasta. Dar harul îl transformă pe om, îi dă viață prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care l-a iubit și S-a jertfit pentru el, îi dă în acest Hristos un model după care se poate forma și îi oferă în Duhul Sfânt, care locuiește în inima lui, puterea necesară pentru a se transforma în aceeași imagine. În măsura în care aceste lucruri devin adevăr și realitate într-un om, se va putea spune despre el că nu mai trăiește el, ci *Hristos* trăiește în el (Galateni 2.20). Pavel putea vorbi astfel despre sine. Hristos era prin Duhul Sfânt în el puterea vieții. Ceea ce trăia acum în trup, trăia *prin credință*, și anume prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Hristos era sursa și singurul subiect al vieții sale. Pentru el, a trăi însemna *Hristos* (Filipeni 1.2).

Aceasta ne conduce în mod natural la îndemnul apostolului către credincioșii din Galatia: „Spun dar: *umblați în Duhul* și nicidecum *nu* veți împlini poftele cărnii” (Galateni 5.16). Astfel, Pavel le arată credincioșilor din Galatia calea pe care, liberi de *lege* (Galateni 3), liberi de *păcat* (Galateni 5), liberi de *lume* (Galateni 6), într-un cuvânt „*ca oameni liberi*” (1 Petru 2.16), pot umbla spre gloria lui Dumnezeu. Aici se afla puterea unei vieți demne de un creștin, în curăție și sfințenie. Duhul Sfânt nu numai că i-a convins de la început de starea lor păcătoasă și pierdută și a creat o viață nouă în ei, ci era acum și puterea acestei vieți în ei. Locuind personal în ei, El stătea și acționa acum în contradicție directă și nesfârșită cu carnea. „Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ce doriți” (Galateni 5.17). Atâta timp cât credinciosul se află încă în acest trup, carnea și Duhul sunt în el ca două puteri inamice, care se află într-o luptă continuă între ele, „*poftesc* unul împotriva celuilalt”, după cum spune apostolul: ceea ce una dorește, cealaltă urăște, și ceea ce una respinge, cealaltă practică. Dacă una iubește păcatul și necurăția și urmează poftele naturii umane căzute, cealaltă tinde spre curăție și sfințenie și manifestă trăsăturile naturii lui Dumnezeu. Acum depinde de care dintre cele două puteri o urmă, dacă permitem cărnii sau Duhului să acționeze. Ambele puteri se luptă pentru stăpânire asupra noastră, astfel încât să nu facem ceea ce vrem; căci, dacă Duhul ne îndrumă să facem ceea ce este al Duhului, *carnea* își

face obiecțiile, iar dacă lăsăm loc cărnii, *Duhul* ne mustră și ne avertizează. Niciodată cele două nu pot merge mână în mână.

Ce trebuie și ce vrem să facem acum? Să urmărim carnea? Nu, ci să *umblăm* în *Duhul*. Dacă facem asta, nu vom împlini niciodată poftele cărnii. Dacă credinciosul ar fi din nou supus unei legi, unor porunci care îi impun cerințe din exterior, cazul lui ar fi fără speranță; dar *Duhul* lui Dumnezeu îi este dat, a cărui putere lucrează *în interiorul său*, o Persoană divină care se unește cu dorințele și înclinațiile omului nou din el, trezește dragostea inimii, întărește dorința după tot ce este bun și oferă puterea necesară pentru a rezista la tot ceea ce vine din carne. Așadar, în loc să folosească libertatea, la care este chemat, ca pe un prilej de a lăsa loc cărnii să trăiască și să se mulțumească pe sine, credinciosul o folosește mai degrabă pentru a sluji altora cu o dragoste care se uită pe sine și astfel „împlinește cerința dreaptă a legii” (Romani 8.4).

Iacov vorbește în epistola sa despre o lege a *libertății* și o numește legea „desăvârșită”. El îl numește fericit în lucrarea lui pe cel care „și-a adâncit privirea în legea desăvârșită, aceea a libertății, și a stăruit în ea”, pentru că el nu este doar un ascultător al Cuvântului, ci și un împlinitor cu fapta. Poruncile Domnului nu sunt pentru un astfel de credincios o povară sau chiar un jug greu, ci sunt în deplină armonie cu dorințele inimii sale. El le iubește, și plăcerea lui este să umble în ele.

Într-o astfel de umblare nu se manifestă „faptele cărnii” menționate mai sus, care închid intrarea în Împărăția lui Dumnezeu și pe care apostolul le enumeră de patru ori câte patru, ci se vede „roada *Duhului*” plăcută, care ne este prezentată în trei rânduri de câte trei părți prețioase și împotriva căreia nu există nicio lege. „Roada *Duhului* este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare.” Într-adevăr, acolo unde domnesc aceste lucruri, nu este nevoie de porunci care să condamne răul. Cei care sunt călăuziți de *Duhul* nu sunt sub lege (Galateni 5.18). Dar tocmai în ei se împlinește „legea lui Hristos”, iar apostolul imploră pace și milă pentru toți cei „care umblă după această regulă” (Galateni 6.2,16).

Cuvinte minunate de har și adevăr! Cu toții știm din experiența dureroasă că, chiar dacă dorim să umblăm după *Duhul*, totuși eșuăm mereu, că, așa cum spune Iacov, „toți greșim deseori”. Desăvârșirea nu a venit încă; la fel ca și cunoașterea și înțelegerea noastră, și faptele și realizările noastre rămân incomplete atâta timp cât suntem în acest trup. Dar îndurarea și harul nu încetează niciodată. *Duhul* lui Dumnezeu nu va ezita să ne atragă atenția când mândria, vanitatea, iubirea de sine, neglijența sau alte lucruri similare se manifestă în noi. Tatăl din cer se ocupă de noi, copiii Săi iubiți și rătați, ne pedepsește și ne învață, pentru a ne aduce la înțelegere și a ne face părtași la sfințenia Sa; iar marele nostru Mare Preot de sus ne reprezintă totdeauna, mijlocește pentru noi, ca să nu înceteze credința noastră, și ne spală picioarele, când le-am murdărit. Harul și Îndurarea ne înconjoară, bunătatea și îndurarea ne însoțesc în *toate* zilele vieții noastre. Poate că uneori, ca și Iov, trebuie să fim conduși pe căi adânci pentru a descoperi rădăcina secretă a răului din noi, dar „sfârșitul Domnului” cu noi va fi întotdeauna glorios.

Ce ne rămâne să facem în fața tuturor acestor lucruri, decât să strigăm împreună cu apostolul: „Dacă *trăim* în *Duh*, în *Duh* să și *umblăm*” (Galateni 5.25)? Un creștin credincios sincer nu poate decât să dorească „ca *Hristos* să ia chip în el”, și nu ar trebui oare Dumnezeu, care în harul Său lucrează *voința*, să ne dăruiască și *împlinirea* în același har?